

[Alfred Bøgh.]

hjælper. Det er, hvor det drejer sig om de frie erhverv. Her er der ikke tale om compensation. Her er det den nøgne virkelighed, hvor fiksfakserier og tilsløringer ikke hjælper. F. eks. skal de foreliggende forslag om øgede afgifter på dieselvogne og om jernbanetaksterne nok vise sig at forøge omkostningsniveauet for erhvervslivet, og hvorledes kan man tænke sig en bedring i vor valutabalace uden et erhvervsliv, der står konkurrencedygtigt overfor importen fra udlandet?

De hektiske dage omkring forrige weekend med tilhørende blå mandag er allerede kommet lidt på afstand, og en nøgtern vurdering af, hvad der er sket, foregår nu i befolkningen. Vi er i mit parti ikke nervøse for udfaldet af denne vurdering til trods for den kendsgerning, at der hos forligspartierne og i deres presse ikke er levnet os meget forstand og ære. Vi er blevet beskyldt for at føre nejpolitik, for negativ indstilling, ja, enhver læser af adskillige blade må få det bestemte indtryk, at vi på næsten forbryderisk eller i alt fald ganske uanstændig og kynisk måde har holdt os udenfor det fællesskab, der betinger en demokratisk stats beståen. Lad mig sige, at vi tager os disse beskyldninger let. Jeg er ikke i tvivl om, at vor indstilling må forekomme regeringen negativ; vi sidder imidlertid ikke i dette høje ting for at takkes regeringen, vi sidder her for at varetage samfundets livsvigtige interesser og leve op til det ansvar, vi har som medlemmer af dette høje ting.

Vi har aldrig afvist at deltage i foranstaltninger, der kunne hjælpe landet ud af den misère, som vi mener den socialdemokratiske regering ved sin politik har bragt landet i, men vi har under de seneste forhandlinger afvist at deltage i retningsforanstaltninger for regeringen. Jeg må gentage: vi vil indenfor mit parti ikke betro den nuværende regering at forvalte de midler, som vi erkender skal inddrages, uden tilstrækkelig sikkerhed for, at disse midler bliver forvaltet på en måde, som harmonerer med formålet.

Man har fra forligspartiernes side — og af forskellige årsager sikkert med et vist held — forsøgt at mistænkeliggøre vore motiver. Jeg har derfor ønsket atter klart at

præcisere vor stilling, den stilling, som hos vore politiske modstandere udlægges som negativ. Vi finder den positiv, og mon ikke den vil vise positive udslag under de tilbagestående, meget vigtige forhandlinger om boligstøttelov og huslejelov. Vi nærer i hvert fald fuld fortrosthed til, at store kredse af landets borgere helt og fuldt billiger vor stillingtagen.

Ole Bjørn Kraft: De sager, der i dag er til behandling, er for de afgørende forslags vedkommende led i regeringens samlede kriseplan. Vor holdning overfor dem må derfor naturtødvendigt blive den samme som vor holdning overfor hastesagerne. Da vi ikke under de indledende drøftelser fik anerkendt de forudsætninger, vi fandt nødvendige for vor deltagelse i lovforslagenes gennemførelse, har vi heller ikke kunnet deltage i udformningen af lovforslagene eller deres enkeltheder. Vi kan derfor heller ikke have noget medansvar for dem. Ansaret må ligge hos regeringen og hos dem, der ved deres stemmeafgivning her i tinget sikrer regeringen det nødvendige flertal, både for dens forbliven og for lovforslagenes vedtagelse. Vi kan derfor ikke medvirke til deres gennemførelse.

Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til i anledning af enkelte synspunkter, der er blevet gjort gældende, at fremhæve, at der naturligvis i dette lovkompleks findes enkeltheder, som vi under andre forudsætninger og vel også i en anden udformning ville have fundet velegnede som midler til at modvirke vore økonomiske vanskeligheder; en ikke-socialistisk regering kunne også have taget nogle af disse emner i brug. Men jeg er overbevist om, at en sådan regering, før den gjorde det, ville have bestræbt sig for at sikre, at de egentlige årsager til vore økonomiske vanskeligheder, til den faretruende økonomiske udvikling, var blevet fjernet, og derefter have tilrettelagt en helhedspolitik på længere sigt, således at den med sandhed havde kunnet sige, at den havde gjort, hvad gøres kunne for at sikre, at den fulde hensigt med de tunge byrder var blevet nået, og således at befolkningen havde haft et håb om eller en sikkerhed for, såvidt det er menneskeligt muligt, at ofrene ikke var båret forgæves. Kun under sådanne